

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

СУБОТИЦА, ФЕБРУАР 1996.
БРОЈ 69, ГОДИНА VII

ЛЕГЕНДАРНО ЖИТИЈЕ СВЕТОГ САВЕ

Прошло је много година, али још увек се сећам приче мога деде о настанку Борачког језера. Увек би урањао у мисли и почињао потпуно верујући у ту причу: „Некада давно, док је Свети Сава ходао земљом, дошао је и до неког села прерушен у просјака. Тражећи корицу хлеба, ишао је од куће до куће и наилазио на одбојност домаћина. Тек на крају села једна сиромашна породица му је понудила и да уђе, да се огреје и пружи му оно мало што је имала. Након свега, скинувши просјачку одору и представивши се, наредио је да се цела породица исели још у току ноћи, јер ће цело село бити потоњено већ сутрадан. Породица је, наравно, послушала савет, а сутра је било то што је Свети Сава и рекао...”

Интересујући се за чудотворне моћи Светог Саве наишао сам на десетине легенди и прича сличних овој пређашњој, али и других: Додиром штаке Св. Саве потекла би вода из камена, претварао је људе у животиње, отварао закључана врата, пресушивао воде, спасавао људе од ђаволје власти, одузео је ђаволу Сунце, повратио слепом вид, оживљавао мртве, болеснима враћао здравље... Посматрајући кроз призму успеха оних бољих биоенергетичара, не можемо а да не верујемо у сјајне исцелитељске моћи нашег духовног вође, док чуда везана за покретање воде, за потапање градова и села (вода код већине народа везана је за духовност, духовни напредак, уметност, културу) дају се интерпретирати као обасипање народа, у обилним количинама, духовним благом и зачињање клице духовности у српском народу, а и шире.

Све је у вези Светог Саве тако мистично, магично, а и само његово житије, да није фактографски поткрепљено, лично би на бајку: Најмлађи син великог српског жупана Стефана Немање,

Растко (рођен 1169. године) још од детињства је показивао да је обдарен изванредним природним даровима. Већ са 15 година отац му је доделио један крај у својој држави да би се учио управљању. Једног дана, кад су га родитељи позвали у двор ради договора о женидби, дође и неки калуђери из Свете Горе. Растко се спријатељи са једним од њих, неким Русом, и сазнавши од њега да је живот на Светој Гори баш онакав какав Растко прижељкује, одлучи да оде на Свету Гору. Под изговором да иде у лов на јелене, искраде се и са Светогорцем оде у Атон. Родитељи се након дуже потраге за њим, једног дана ипак досете да би он могао отићи у Свету Гору и пошаљу једног војводу са неколико коњаника да би га вратили назад. Нађоше Растка у манастиру Светог Пантелејмона, а у току њиховог боравка у манастиру, противно њиховој вољи и на превару, Растко ступи у монашки ред и доби име Сава. Војвода се врати необављена посла Стефану Немањи. Протат свих светогорских монаха након тога премести Саву у највећи манастир Ватопед и призведе га у јеромонаха. Одричући се многих права, хранећи се само сувим хлебом и водом, молећи се Богу до неко доба ноћи, ишавши лако одевен и бос и зими и лети, Сава је био за углед свим калуђерима и светогорским испосницима.

После неколико година туге и бола за својим сином, Савин отац Стефан Немања се закалуђери у Студеници и дође своме сину у посету у Свету Гору. Доби име Симеон. За осам месеци боравка у Светој Гори доби одобрење од грчког цара да подигне још један манастир, а цар му придода и свој манастир Зиг, тек тако наста Хиландар. Није прошло много времена, а Хиландару беше придодато још четрнаест манастира. У Хиландару је Сава прикупио много побожних и у богословској науци учених

људи да се брину о духовној настави, а Хиландар поста као нека духовна академија. Сава је саставио и правила по којима се имају владати калуђери и та су правила позната под именом Типик Светог Саве.

Превирања на српском двору, напади Бугара на Србију натераше Саву да једно време проведе у Србији. За то време Сава, сада већ архимандрит, подиже и манастир Жичу, многе цркве,

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешел
Генерални директор:
Александар Стефановић
Главни и одговорни уредник:
Синиша Аксентијевић
Заменик главног и одговорног уредника:
Петар Димовић
Редакција:
Јадранка Шешел, Рајко Горановић,
Момир Марковић, Мирослав Васиљевић,
Наташа Јовановић, Александар Вучић
Председник Издавачког савета:
др Ђорђе Николић
Секретар редакције:
Љиљана Мијковић
Техничко уређење:
Буре Софт
Штампа ЕТИКЕТА д.д.
Коњевихи – 32000 Чачак
Редакција прима пошту на адресу:
Велика Србија, Француска 31, 11000
Београд
Рукописи се не враћају;
Новине *Велика Србија* уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информисање под бројем
1104, од 5. јуна 1995. године,
Министарство за информације Републике
Србије 19. августа 1991. године дало је
мишљење број 413-01-551/91-01 да се
Велика Србија сматра производом из
Тарифног броја 8, став 1, тачка 1, алинеја
10, за чији промет се плаћа основни порез
по стопи од 3%.
Карикатуре:
Синиша Аксентијевић
**РЕДАКЦИЈА ЛИСТА ЗА
СЕВЕРНО БАЧКИ ОКРУГ – СУБОТИЦА**

уређиваше службу у црквама по угледу на службе у Светој Гори, уведе лепе обичаје, а штетне искорењиваше. По повратку у Свету Гору, Сава оде и до грчког цара Тодора Ласкара и патријарха Манојла у Никеју и измоли од њих да Срби сами постављају епископе, а они међу собом архиепископа. Цар и патријарх се сложе, али под условом да Саву произведу за архиепископа. И поред опирања, Сава пристаде и на тај начин 1219. године српска црква поста аутокефална (независна). При повратку у Србију, Сава још једном сврати у Свету Гору, одакле поведе неколико својих најбољих ученика да их посвети за српске епископе. Србију је поделио на 12 епархија и установио епископске столице, а за архиепископију одредио Жичу. На сабору у Жичи 1220. године свог брата Стевана миропомаже и овенча краљевском круном. Извео је и црквене реформе и упутио протопопе и епископе како да заводе ред, забранио приношење крвних жртава у црквама, а свечаре упутио у домове да славе, установивши прослављење Крсног имена и Крсне славе. После тога крену у „канонску визитацију“ по целој држави поучавајући и упућујући у Православље, а након тога одлучи да испуни своју давнашњу жељу, да отплови у Палестину и обиђе сва света места. У повратку у Србију још

једном сврати у Свету Гору, а кад се врати, предузе опет „канонску визитацију“ делећи свуда савете за богоугодан и честит живот. Кад је и то обавио, одлучи сасвим оставити власт и на сабору у Жичи Сава изабере и посвети за архиепископа Арсенија, оде у Дубровник, укрца се на лађу и оде у Јерусалим, па у Александрију, Вавилон, Египат, на Синајску Гору, Антиохију и сва значајна места која се помињу у Библији.

У повратку, на лађи се разболи, али брзо се придигне и сретно стиже у Цариград, из Цариграда Црним морем до Бугарске, где га бугарски цар Асен, таст тадашњег српског краља Владислава допрати до Трнова, где Сава одседне у царевом двору, а како је наступи велики празник Богојављење, по жељи цара и патријарха Јоакима, Сава је на Крстовдан, уочи Богојављења, одслужи службу и окропио цара и народ. Цар замоли Саву да остане у његовом двору до Васкрса, да се добро одмори од пута док не прође љута студен и зима. Но, тек што је цар отишао, Сава се опасно разболе и већ 12. јануара по старом календару испусти своју светитељску душу у својој 67. години. Сахранише га у Трнову у цркви 40 мученика.

Српски краљ Владислав два пута је безуспешно молио свога таста Асена да му дозволи да мошти Светог Саве

пренесе у Србију. Тек трећи пут Владислав силним благом успе да умоли Асена за Савине мошти. Преневши тело Светог Саве у Србију, положио га с великом свечаношћу у гроб у манастиру Милешеву, а после буде извађено и постављено у ћивот на средини цркве, где је народ долазио да га види, да му се моли и поклони и да тражи лека и помоћи својим недузима.

Видевши колико и безживотно тело Светог Саве има утицаја на народ, Турци по заузимању Балкана, а по заповести Синан - паше пренесоше тело Светог Саве из Милешева у Београд, на Врачар, и 27. априла 1595. спалише га на виновној лози, а пепео беше развејан. Ипак, ни такав поступак Османлија није успео да у народу затре клицу Православља и Светосавља. Народ је и даље одржавао своје сећање на свог духовног вођу, верујући у његове чудотворне моћи, преносећи с колена на колена приче о успесима Светог Саве, молећи се за њега Богу, надајући се да ће доћи дан када ће права духовност коју је зачео Свети Сава победити сва зла овога света, оличених у нашим, светосавља и Божијим противницима. Даће Бог и Свети Сава и неће протећи много времена до тога!

Приредио: Д. Т.

УСКЛИКНИМО С ЉУБАВЉУ СВЕТИТЕЉУ САВИ...

... су речи које код предатних ђака буди лепе успомене на дан када није било наставе, а у школе су одлазили у својим најбољим оделима и певали и играли у славу највећем Српском просветитељу, Светом Сави.

Наиме законом од 26. јануара (13. јануара) 1841. године одређен је Свети Сава као школска слава, као заштитник српских школа. И славила се преко сто година све до завршетка II светског рата, када је званично укинута. А докле је слављена као и свака обична, домаћинска слава са тим да је свечаност обављана у школској згради, где се поред свећења водиче и резања славског колача, наравно све у присуству свештеника Православних, држе пробрани говори, рецитали, играчки итд. Тога дана су и школски одбори подносили извештаје о приходима и расходима и на крају су организоване забаве са вечерњим концертима.

Речи Химне су упућене нашем Светитељу као молба да нас уједини да нас охрабри да нас благослови као највећи заштитник свега српског. Зато призовимо се памети и вратимо се вери наших отаца, тековини Светосавља.

Да живимо сви у слози Свети Саво, ти помози...

... Појте му срби

Песму и утројте!

КОМЕНТАР УРЕДНИКА

ПОРАЗ ОБОЈЕН ПОБЕДОМ

Сада, када се већ зна да је њихова политика од почетка била „миротворна“, није тешко схватити зашто им је био потребан рат, зашто је вођа говорио да ће „сви Срби живети у једној држави“, да се Србија „сагињати неће“, да ми „ако не знамо да радимо, бар знамо да се бијемо“.

Све то да би завладао МИР. Да би дошло до МИРА. Да би МИРА дошла на своје. Миротворна Мира, занета бојама јесени, првим снегом и цврчцима у породичној кући у Пожаревцу, која не види стотине хиљада бескућника и којој заувек изгубљене српске земље никада нису биле довољно српске, да би се за њих вредело борити.

Вуку се бескућници по возовима, парковима, пијацама, говоре: „Издаја!“ и говоре: „Можда би боље било да смо прихватили Туђманову културну аутономију“, и још говоре: „Није Слободан ништа крив, да није било њега, ко зна како би прошли!“

САМО ДА НЕ БУДЕ ГОРЕ! На овој се црној птици ругалици од узречице годинама одржава Милошевићев режим, а народ је просто заљубљен у наду да ће „велики вођа“ већ колико сутра посути стазе стварности брозовским вештачким цвећем, да ће се вратити бронзо време када је ћутање била једина цена за лагодан живот без много рада.

Зато МИР НЕМА АЛТЕРНАТИВУ. Осим ако је у питању рат. Не воле људи да памте на дуже стазе. Јуче су ишли на митинге на којима су владајући ватрено причали о српству, вековним српским земљама преко Дрине којих се никада нећемо одрећи, уједињењу до којег мора доћи, уверавања да браћу никада издати нећемо. Јуче су подржавали ту и такву политику, а данас се новопечени „мирољупци“ чудом чуде зашто је дошло до рата, када је наша политика од почетка била „миротворна“.

Мора бити да је неко други крив, да за несрећу треба оптужити оне РАТНОХУШКАЧЕ из Српске радикалне странке, да су нас они увалили у крвави хаос јер су били жељни убијања и пљачке, па су патриотизам и српство истурили као покриће за своје ниске циљеве, док су владајући одувек били за МИР и успели да сачувају МИР са ове стране Дрине на коју су „ратнохушкачи“ желели по сваку цену да пренесу пламен рата.

Памћење је кратко, чак и када је у питању само две - три године народ пристаје да верује да није било онако како је било, него је било онако како ОНИ данас кажу.

Није више ни важно што је толико близу памети закључак да би српски народ у Републици Српској и Републици Српској Крајини и данас био на својим вековним огњиштима да су РАТНОХУШКАЧИ послушани, да је рат, који су „миротворци“ почели у племенитој

намери да после њега дође (до) МИР (А), добијен уместо што је изгубљен.

Јер, РАТ СЕ МОЖЕ САМО ИЗГУБИТИ ИЛИ ДОБИТИ. „Праведан мир за све једнако“ иста је фикција и фантазија, лаж и гнусна демагогија, као и комунистичка фразеологија о „социјалној правди за све једнако“. НЕМА ПРАВЕДНОГ МИРА ЗА ПОБЕЂЕНЕ. Ништа не може бити замена за добијени рат, нити поражени може очекивати од победника било какву правду за себе, чак и када се предао добровољно.

Да ли се рат могао добити?

Рат се није могао добити. Рат је већ био добијен. Онда су од готовог направили вересију. Над гробовима изгинулих, над несрећом унакажених, над судбинама стотина хиљада оних који су веровали да неће дочекати да буду

прогнаници, аветињски је заплесала сулуда идеја миротворства; они који су до јуче били слављени и цењени борци за слободу и праведне циљеве српства, проглашени су ратним злочинцима и ратнопрофитерима, вукови су навукли јагњетске коже и почели из свег гласа да блеје о МИРУ КОЈИ НЕМА АЛТЕРНАТИВУ, а њихови генерали и политичари убачени у српске редове преко Дрине учинили су све да се покрену реке избеглица, да се напусте положаји који би свакој ордији могли одолети бескрајно дуго.

Зашто је све то дојучерашњем „балканском касапину“ било потребно? Управо зато што сада тај надимак више нико и не спомиње, а Слободан Милошевић за западне силе сада је „фактор мира и стабилизације на Балкану“. „Касапин“

је, изгледа, проценио да ће дуже остати на власти уз помоћ тих сила, па је живот Срба преко Дрине, сва обећања да се „Србија сагнувати неће“ и да ће „сви Срби живети у једној држави“ жртвовао тој користи.

Другог разумног објашњења нема. Или је у питању потпуни лудак, чије су промене става и одлуке последица неурачунљивости.

Било како било, Србија је слуђена до крајности, а кроз намазе свеже нанесене боје победе и „миротворства“, провирује пораз према којем је битка на Косову била безначајан догађај.

Заиста, шта још треба да се догоди овом народу па да прогледа и дође памети?

М. Р.

У СУСРЕТ ИЗБОРИМА

КАКО СРУШИТИ РЕЖИМ

Најпре, ако се неко пита - зашто рушити овај режим, онда да набројимо, онако насумце, само неке од „успеха“ које је постигао: где су паре од зајма за Србију, ко је, као искусан банкар (по имену Слободан Милошевић) био „наиван“ па није знао да ће Језда и Дафина опљачкати народ, како је заташкана „министарска афера“, зашто су издани Срби преко Дрине, ко пљачка и упропашћава сељацима, зашто Аврамовићев програм доживљава фијаско а земља се поново налази пред понором хиперинфлације, ко подржава лопуже у Удруженој левици, ко преко мас - медија заводи перфидан терор над слободом мишљења и спречава објављивање информација које му не иду у прилог, ко је укидањем ТВ преноса из Скупштине укинуо и последњи привид демократије...

Свака од ових тврдњи могла би се разградити на неколико страница, али није потребно, јер ће иоле обавештен и објективан читалац знати да је режим под којим живимо не само далеко од било чега што би се могло назвати „демократским“, него је скуп криминалаца којима је једини интерес сопствена власт и богаћење, а народ и држава на последњем месту.

Шта можемо изгубити одласком ове власти? Може ли бити горе него што јесте? Може ли се радити за мање од две марке месечно а при том веровати да ОНИ нису за то криви и да ОНИ хоће добро? Како ће сада правдати своје неуспехе када нема санкција? Да ли ће успети баш сваког да увере да је управо опозиција та која „кочи низбрдо“ и крива за све њихове промашаје?

Ако не верујемо да има бољих, способнијих, паметнијих, поштенијих, добронамернијих, стручнијих - онда морамо као народ лећи на психијатријски кауч и под хитно потражити некога у свету ко ће нам бити татор, јер сами нисмо способни да се старамо о

себи. Уосталом, ОНИ су то већ учинили, јер су неспособни, подли, поткупљиви, покварени до сржи. Али, ако знамо да изаберемо боље од ЊИХ, нама такви татори нису потребни, нити желимо Ричарда Холбрука за председника државе (што он, фактички, у последње време и јесте!!!), па нам стога остаје само један избор - да изађемо на изборе и изаберемо било кога другог!

Погрешити не можемо! Горе од ових нећемо сигурно наћи. Треба ли подсећати шта нам је све од Другог светског рата до данас донела комуно - фашистичка власт? Може ли било коме разумном пасти на памет да судбину земље, својих ближњих, па и самог себе, ставља у руке „црвене вештице са Дедиња“, квази - академика и сулудог егзекутора свих слобода мисли и деловања као што је Мира Марковић? Један брак - две партије, а обе на власти, то само код нас може! Питање је само дана када ће ЈУЛ - паразит изјести тело свог СПС - домаћина и засести на грбачу народа са својим шареним лажима о држави „правде и једнакости“ коју проповедају најбогатији људи у врху ЈУЛ - а, који су стекли богатство управо као ратни профитери, мутиводи и пљачкаши народа?

Када се поведе реч о изборима и вечитој теми - за кога гласати - људи суочени са истином, веома често лаконски закључују: НИСАМ НИ НА ПРОШЛИМ ИЗБОРИМА ГЛАСАО, НИ САДА НЕЋУ ГЛАСАТИ!

Управо то они и хоће! Што мање бирача на изборима! Утолико је њихова победа сигурнија. Јер, својих двадесетак одсто претсталица итекако ће знати да анимирају, а преосталих 15 - 20 одсто нека се гложи и разложи на што више партија и партијица - и готово! Савршен рецепт да се остане на власти бесконачно дуго! Јер, ако 55 - 60 одсто гласача не изађе на биралишта, нема већег поклона за режим!

СВАКО УЗДРЖАВАЊЕ ОД ГЛАСАЊА ЈЕ ЗАПРАВО ГЛАС ЗА ЊИХ! Према томе, размислите добро пре него што кажете: ја нећу гласати ни за кога! Може ли вам савест остати мирна ако знате да сте својим уздржавањем допринели да на власти остану они који су нас увели у кризу а затим се прогласили „спасиоцима“ који ће нас извести из кризе, мада за то нису способни?

Б. В.

ВИЦИНИ ВИЦЕВИ О ДЕМОКРАТИЈИ

Лист „Дневни телеграф“ у суботу 20. јануара пренео је следећу информацију из Келна:

„Републички министар за информисање Ратомир Вицо изјавио је немачком Радију Дојче веле да новим законом о информисању независне радио и ТВ станице неће добити фреквенције.

Вицо је у том интервјуу рекао да није у интересу српске владе да приватне радио и ТВ станице, које су критички расположене према властима, емитују програм на целој територији Србије, јер је њихово извештавање једнострано.

Ово је још један конкретан допринос Милошевићевог режима „демократским процесима“ у друштву, па ако је уопште потребан још било какав коментар ономе што је Вицо тако стручно објаснио, онда вам скрећемо пажњу на оцену да је извештавање независних радио и ТВ станица „једнострано“.

А шта ћемо са извештавањем које нам сервира РТС? Оно, разуме се, није једнострано, већ објективно, истинито и поштено? Фантастично! Пред Вицом би се Гебелс постидео!

САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ ПОВОДОМ ФОРМИРАЊА
ИНИЦИЈАТИВНОГ ОДБОРА ЈУЛ - а У СУБОТИЦИ

"БУЂЕЊЕ ПАЦОВА"

"Отишли су другови, најели се, напили", познати стих, има, на жалост, и свој наставак: "Поново огладнили, па су нам се вратили".

Увлачење ЈУЛ - а, преко свог преносника - клицоноше СПС - а у сваку пору нашег живота има све симптоме враћања страшне и погубне болести од које већ деценијама болује Србија, а то је комунистичка пошаст која нас је већ до сада коштала више живота него све најстрашније епидемије заједно.

Од бивших комуниста, гори су само садашњи, иза њихових тобожњих "идеала", иза пароле да су, наводно, некадашњи комунисти у другим партијама, а да су они "прави", крију се ЈУГОСЛОВЕНСКИ УДРУЖЕНИ ЛОПОВИ, и није случајно што у најужем руководству ЈУЛ - а седе уп-

раво они који су се преко ноћи обогатили доводећи народ до просјачког штапа и бавећи се ратним профитерством, истовремено оптужујући друге за све што су сами чинили. Одавно су схватили да је напад најбоља одбрана.

Пошто је у смутним временима када је парламентарни живот у Србији забраном ТВ преноса угасио чак и последњи привид демократије, није случајно да се остварило све оно на чега је Српска радикална странка одавно упозоравала, и због чега је преко једноумних медија од "ратнохушкачке банде" доспела до потпуног игнорисања свога рада, а комуно - фашисти у ЈУЛ - у и СПС - у заводе терор неслућених размера. Њихова власт заснована је на тростепеној пирамиди, у чијем врху су они који су сулудо уверени у могућност ос-

тваривања некаквих "изворних" комунистичких идеала, а углавном су лопови и властољупци, у средини је маса оних који улазе у СПС или ЈУЛ (свеједно о којој странци је реч, јер је питање дана када ће и формално постати једно), јер су подмићени новцем, радним местима и обећањима о лагодном животу и каријери, а основу пирамиде, која је у формирању, чине и чиниће застрашени од првих и других, ћутолози, климоглавци и присталице девизе: само да не буде горе.

Сваки народ има власт коју заслужује, и они који мисле да имају чисту савест јер на изборима не гласају ни за кога, не схватају да тиме гласају за нових педесет година диктатуре. До "буђења пацова" је дошло, а да ли ће поново увести поред материјалне беде и своје омиљене "голе отоке", "морално - политичку подобност" и "инжињеринг душа", зависи од свих нас. Супротставимо им се док је време, јер сутра може бити касно, као што би могло бити касно за све српске територије које су предали усташкој Хрватској и исламским фундаменталистима с оне стране Дрине.

ОО СРС СУБОТИЦА

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ПРИСТУПНИЦА

број чланске карте

1. Име и презиме
2. Име родитеља
3. Матични број
4. Место становања
5. Адреса
6. Телефон
7. Општина
8. Република.....
9. Месни одбор
10. Школска спрема
11. Запослен у (назив фирме)
12. Занимање

Датум уклањања:

Упознат сам са статутом СРС и
добровољно приступам у чланство СРС

Својеручни потпис